

Arrest

nr. 59 133 van 31 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent staatsburger van Kazakstan en van Oeigoerse origine. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw origine. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

De Kazakse politie viel u lastig omwille van uw origine. In september 2008 kwam u in Djarkent twee Chinese Oeigoeren tegen die naar Almaty moesten. U bracht ze naar daar. Onderweg vertelden ze over hun problemen in Oost-Turkestan (China). De dag nadien werd u thuis meegenomen door de politie. Ze hielden u vast en stelden vragen over de twee Chinese Oeigoeren. Ze beschuldigden u van separatisme en terrorisme. Na twee dagen lieten ze u zonder meer vrij. Een week later kwamen ze naar uw winkel om u af te persen. Toen u weigerde, werd u enkele dagen later opnieuw opgepakt door de agenten. Ze beschuldigden u opnieuw van terrorisme. Toen u ermee dreigde klacht in te dienen bij de

rechtbank, zeiden ze dat Oeigoeren geen rechten hebben. U werd geslagen. Na drie dagen ging u akkoord om 1.000 USD te betalen. Eind november 2008 kwamen ze opnieuw om geld te vragen, ze eisten 500 USD per maand. De andere Oeigoeren hadden gelijkaardige problemen. Tot februari 2009 betaalde u. In februari 2009 werd u onderweg tegengehouden door de politie, andere agenten dan deze die u afpersten. Ze eisten 10.000 tenge van u. Eind februari 2009 kwamen de agenten van de stad weer langs, die plots 700 USD eisten. U besloot daarop uw winkel te sluiten aangezien u er op die manier niets meer aan verdiende. Daarna ging u naar Sunzja. Daar vond u werk in een kippenbedrijf waar zowel Oeigoeren als Kazakken werkten. U kende geen problemen op uw werk. In het gehucht waar u woonde werd u tegengehouden door de politie toen u met twee vrienden van een dancing kwam. Een van hen, een Oeigoer, moest ook mee, de Kazakse vriend niet. Jullie werden opnieuw afgeperst. U vermoedt dat het omwille van uw origine was. Dergelijke afpersingen gebeurden meermaals. U belde uw moeder over de situatie in Djarkent. Ze zei dat de agenten van de stad naar u bleven vragen. In juli 2009 nam u deel aan een massale betoging in Sunzja om de vrijlating van Oeigoeren te eisen. Enkele honderden Oeigoeren namen deel aan deze betoging, die zonder problemen verliep. In september 2009 belde u naar uw moeder, die zei dat ze u niet meer zochten. U keerde terug naar huis. In november 2009 begon u opnieuw te werken op de markt. U leerde een Oeigoers meisje kennen en alles ging goed. In januari 2010 kwam u samen met het meisje van de bioscoop, toen de politie u tegenhield. Een van hen was een oude bekende die u vroeger afgeperst had. Ze namen jullie mee naar een afgelegen plek. U werd geslagen en het meisje werd verkracht. U bracht haar thuis en de volgende dag dienden jullie klacht in bij het parket. De dag nadien kwamen diezelfde agenten bij u thuis en lachten u uit. Daarop ging u terug naar het parket, waar u te horen kreeg dat u zelf werd beschuldigd van verkrachting van het meisje. Uw vriendin had ondertussen zelfmoord gepleegd. Haar ouders gaven u hiervan de schuld, omdat u erbij was geweest toen ze werd verkracht. Uiteindelijk diende u klacht in bij het parket-generaal waarin u om hulp vroeg. Daarop kwamen de agenten weer langs, ze namen alle goederen in beslag. Nadien ging u op 26 januari 2010 naar Almaty waar u werkte als taxichauffeur. In april 2010 was u op een huwelijksfeest, toen Kazakken de wagens van u en van andere Oeigoeren beschadigden. De dag daarop diende u samen met andere benadeelden klacht in bij de politie. Ze vroegen om de vlaggen te tonen die jullie gebruikt hadden. Het waren Oeigoerse vlaggen. U en drie vrienden werden opgepakt. U werd opnieuw beschuldigd van separatisme en ondervraagd over de groepering waartoe u behoorde. Familieleden legden geld samen om jullie vrij te kopen. Een etmaal later was u vrij. U vertrok naar Almaty. Onderweg werd u tegengehouden door de verkeerspolitie die het verdacht vond dat uw wagen beschadigd was. U moest betalen, wat u weigerde. Daarop werd u opgesloten. Na een tijdje vroeg de agent wie u had verkracht en vermoord in Djarkent. Na drie of vier dagen werd u vrijgekocht door uw broer. Hij bracht u naar het ziekenhuis, waar u 3 of 4 dagen verbleef. Van uw broer vernam u dat de politie in Djarkent u nog steeds zocht. Ze wilden u laten opdraaien voor de verkrachting en de dood van het meisje.

U besloot het land te verlaten. U reisde per trein naar Krasnojarsk (Russische Federatie) waar u een tijdje op de markt werkte. U werd echter ook in de Russische Federatie lastiggevallen door politieagenten en ook door skinheads. Uiteindelijk besloot u te vluchten naar Europa. Op 22 juli 2010 vertrok u per vliegtuig naar Sint-Petersburg (Russische Federatie). Van daar reisde u verder per vliegtuig naar Riga (Letland). Op 23 juli 2010 reisde u verder per auto naar België waar u op 26 juli 2010 aankwam. Op dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw reisroute niet aannemelijk zijn. Met betrekking tot het verlaten van uw land (Kazakstan) verklaarde u dat u per trein reisde, met uw eigen identiteitskaart via Petropavlovsk (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat u zonder problemen onder uw eigen naam het land kon verlaten (CGVS, p. 11). Echter, het is niet aannemelijk dat u dergelijk risico zou nemen om onder uw eigen naam te reizen terwijl uit uw verklaringen blijkt dat de politieagenten u wilden doen opdraaien voor de verkrachting en de dood van uw vriendin (CGVS, p. 13). Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent.

Met betrekking tot uw verdere reis verklaarde u per vliegtuig naar Sint-Petersburg en vanuit Sint-Petersburg naar Riga in Letland te zijn gereisd. U verklaarde echter niet te weten met welke documenten u heeft gereisd. U verklaarde de documenten niet te hebben gezien (CGVS, p. 12). Ook verklaarde u niet te weten onder welke identiteit u reisde (CGVS, p. 12). U verklaarde dat uw begeleider uw identiteitskaart had, en misschien iets kon regelen (CGVS, p. 12). Dergelijke verklaringen over uw reisroute binnen de Russische Federatie alsook vanuit de Russische Federatie naar een EU-lidstaat die toegetreten is tot de Schengenovereenkomst zijn echter niet aannemelijk. Immers, het is niet geloofwaardig dat uw begeleider het risico zou lopen om met u tot twee keer toe een vliegtuig te nemen zonder u in te lichten over, onder andere, de identiteit waaronder u zou reizen. Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de controles aan de Schengen buitengrenzen bijzonder streng zijn, waarbij een

persoonlijke ondervraging omtrent identiteit en reisdoel steeds tot de mogelijkheden behoort. Deze vaststellingen zetten vraagtekens bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarbij dient het volgende te worden opgemerkt. Uit uw verklaringen blijkt dat u vanaf 2008 problemen kreeg met verschillende politiediensten (afpersingen en arrestaties met geweld door stedelijke politie, verkeerspolitie, lokale politie; verkrachting van uw vriendin door stedelijke politie) omwille van uw origine. U kan echter geen afdoende uitleg geven waarom u in 2008 'plots' dergelijke problemen kreeg en voordien niet. Uw uitleg dat deze problemen begonnen met de onafhankelijkheid van Kazakstan en dat deze problemen alsmaar ernstiger werden (CGVS, p. 11), is weinig overtuigend. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat, ten eerste, Kazakstan reeds in 1991 onafhankelijk werd. Bijgevolg is het merkwaardig dat u pas in 2008 met problemen werd geconfronteerd die u toeschrijft aan de onafhankelijkheid. Uit dezelfde informatie blijkt, ten tweede, nergens dat er sprake zou zijn van een verslechtering van de algemene situatie voor de Oeigoeren in Kazakstan. Bovendien blijkt uit deze informatie niet dat er actueel überhaupt sprake is van vervolging van mensen van Oeigoerse origine door de overheid, puur omwille van hun origine. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zelf brengt u geen overtuigend bewijs aan dat uw verklaringen zou kunnen staven. Het medisch attest dat u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag is gebaseerd op de 'verklaringen van de patiënt' en stelt dat u verzorgd werd voor kwetsuren. Echter, uit dit attest kan niet worden afgeleid in welke omstandigheden u de verwondingen opliep. Bijgevolg kan dit attest niet als overtuigend bewijs worden beschouwd. Opmerkelijk is dat u, terwijl u naar eigen zeggen allerhande klachten indiende bij de politie, het parket en zelfs het parket-generaal, daarvan geen enkel begin van bewijs aanbrengt. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw klachten meestal – in eerste instantie – wel degelijk werden aanvaard. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u verklaarde niet te weten of u actueel al dan niet nog wordt gezocht in Kazakstan. U verklaarde nochtans dat u contact heeft opgenomen met een vriend in Kazakstan (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u moeite heeft gedaan om te informeren naar uw persoonlijke situatie. Dergelijk gebrek aan interesse in uw actuele situatie ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (rijbewijs, medisch attest, visite kaartje) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Het medisch attest werd hierboven reeds besproken. Het rijbewijs heeft geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en kan bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen. Het visitekaartje bevat een naam van een Oeigoer, doch u verklaarde deze persoon in uw thuisland niet te hebben gekend. U verklaarde hierover nog dat u niet weet of die persoon bij het Europees Parlement werkt. Hoe dan ook kan dit kaartje bovenstaande conclusie evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Met een brief van 15 februari 2011, ter griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ontvangen op 18 februari 2011 en dus daags na de zitting, maakt verzoeker een bijkomend origineel document over, stellende dat per fax ook al een kopij werd toegestuurd.

In eerste instantie is het de verantwoordelijkheid van de partij die een stuk overmaakt om ervoor te zorgen dat dat ten gepaste tijde gebeurt. Verzoeker heeft hier het risico willen nemen het bedoelde stuk toe te zenden twee dagen voor de zitting, met een laattijdige ontvangst ervan door de griffie tot noodlottig gevolg. Bovendien is in het rechtsplegingsdossier geen spoor terug te vinden van het faxbericht waarvan sprake en, niet in het minst, werd ter zitting van 17 februari 2011 op geen enkel moment gewag gemaakt van de verzending van dit bijkomend stuk, ook niet door de verwerende partij overigens, aan wie het ook zou zijn overgemaakt.

De wetgever heeft, met de hervormingen van de vreemdelingenwet in september 2006, een snelle afhandeling van de asioldossiers gewild, met onder meer een snelle behandelingstermijn voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij heeft ook gewild dat nieuwe gegevens ten laatste op de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgestelde rechtsdag worden aangebracht. Eén en ander leidt tot het besluit dat de wil van de wetgever zou worden miskend wanneer hij de debatten zou heropenen om reden dat de nieuwe gegevens door het laattijdig versturen ervan niet aan de Raad bekend waren ten tijde van het sluiten der debatten. Dergelijke nieuwe gegevens kunnen eventueel in het kader van een nieuwe asielaanvraag worden aangebracht (RvS 8 oktober 2008, nr. 186.908). Het bedoelde stuk kan dus niet in aanmerking worden genomen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker werpt, nadat hij eerst een weergave geeft van de Belgische wetsbepalingen met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, in een enig middel de schending op van de motiveringsverplichting zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In fine van zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog dat zijn problemen kaderen in de vervolgingsproblematiek in de zin van de Conventie van Genève, zodat de subsidiaire bescherming niet van toepassing is.

3.2. De motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die uitdrukkelijk stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, zodat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, in het licht van de weigering van de vluchtelingenstatus.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Verzoeker betoogt dat hij niet kan akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Eerst en vooral, zo stelt hij, wordt er niet getwijfeld aan zijn identiteit, zijn herkomst, nationaliteit en activiteiten. Waar de verwerende partij hem verwijt onvoldoende bewijzen naar voren te hebben gebracht om zijn asielrelaas te staven, wijst hij erop dat het niet eenvoudig is voor kandidaat-vluchtelingen om de nodige documenten voor te leggen. In de proceduregids van het UNHCR wordt evenzeer gewezen op de moeilijkheid om aan bewijsgaring te doen, omwille van de precaire situatie waarin kandidaat-vluchtelingen vaak zitten. Er dient dan ook rekening te worden gehouden met de bewijswaarde van het door hem voorgelegde medisch attest, dat de verwondingen staft die hij aanhaalde in zijn vervolgingsrelaas. De klachten die hij had neergelegd kon hij omwille van zijn vlucht niet meenemen. Hij zal trachten na te gaan of hij ze alsnog kan bekomen. Het element gegronde vrees voor vervolging houdt in dat er een aanneemelijk risico is op vervolging wegens één van de in de Conventie vermelde redenen en dit in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst. Verzoeker citeert rechtsleer waaruit blijkt dat de bewijslast niet zover gaat dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zal zijn. Verzoeker, zo stelt hij, toonde aan de hand van zijn verklaringen aan dat er vervolgingsproblemen bestaan in Kazachstan omwille van zijn etnische origine.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker geeft zich over aan een aantal theoretische beschouwingen over de bewijsproblematiek, doch laat de motieven van de bestreden beslissing, die gestoeld zijn op de pertinente vaststellingen dat zijn reisroute ongeloofwaardig is, dat het niet aannemelijk is dat hij plots zeer zwaarwichtige problemen kreeg met verschillende politiediensten, dat hij dit weet aan de onafhankelijkheid van Kazakstan, terwijl die reeds in 1991 een feit was, dat uit de informatie van het dossier niet blijkt dat er actueel überhaupt sprake is van vervolging van mensen van Oeigoerse origine door de overheid louter omwille van hun origine, en dat verzoeker een gebrek aan interesse etaleert in zijn actuele situatie, ongemoeid. Deze pertinente motieven die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas blijven derhalve onverminderd overeind. Gelet op de vaststellingen terzake in de bestreden beslissing, laten verzoekers verklaringen niet toe om louter op grond daarvan te kunnen besluiten tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

3.6. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529).

In zoverre verzoeker verwijst naar het door hem bijgebrachte medisch attest, is de Raad van oordeel dat dit evenmin volstaat als bewijskrachtig gegeven. In de bestreden beslissing werd reeds geoordeeld dat het attest is gebaseerd op de 'verklaringen van de patiënt'. Bovendien is een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. Bovendien is een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, wat hij onder meer kan afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het medisch attest vormt dan ook, in tegenstelling tot verzoekers bewering, geen voldoende bewijs voor de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Aangezien verzoeker naar eigen zeggen verscheidene klachten indiende bij politie, parket en parket-generaal, en het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoeker betreffen is het niet kennelijk onredelijk van de Commissaris-generaal om te verwachten dat hij een ernstige inspanning onderneemt om daarvan enig bewijs te verzamelen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift wel dat hij de stukken zal trachten te bekomen, doch hangende de procedure bij de Raad werd op geen enkel moment enig stuk naar voor gebracht. Aldus komt hij niet tegemoet aan de op hem rustende bewijslast.

3.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet kan worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij genoegzaam heeft kunnen besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS